

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **Spolek přátel historického šermu Svobodní Žoldnéři**
se sídlem K Metelce 645/19, Hradec Králové – Svobodné Dvory
zastoupen JUDr. Ladislavem Kolačkovským, advokátem
se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1 – Nové město

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. dubna 2018, č. j. KUKHK – 6110/SKZ/2017-6,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 18. 1. 2018, č. j. MMHK/009650/2018, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit tím, že v období od 10. 2. 2015 do 14. 8. 2017 provozoval v Hradci Králové, ale i na dalších místech v České republice činnosti, které jsou živností ohlašovací volnou s předmětem

podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, aniž by pro tuto živnost měl živnostenské oprávnění. Za to mu byla podle § 63 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona uložena pokuta ve výši 15 000,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. V úvodní části žaloby se žalobce v rovině teoretické věnoval s odkazem na § 3 a § 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, problematice forem zavinění přestupce a s odkazem na § 12 téhož zákona problematice kritérií, která je správní orgán povinen posoudit před určením druhu sankce a její výměry.
3. Věnoval se rovněž znění svých Stanov, v nichž je stanoveno, že k cílům žalobce patří, mimo jiné, vytvářet ekonomickou a materiální základnu pro splnění svých cílů, a to zejména vlastní hospodářskou činností.
4. Je tedy podle něho zřejmé, že spolek byl založen za účelem vytvářet ekonomickou a materiální základnu pro splnění svých cílů a to zejména hospodářskou činností – resp. „vlastní hospodářskou činností“. Je dle žalobce otázkou, jak by měl spolek vytvářet ekonomickou a materiální základnu vlastní hospodářskou činností, pokud by nevykonával ekonomicky aktivní činnost. Tato činnost může být podobná výkonu živnosti, avšak není živnostenským podnikáním.
5. Cílem a účelem spolku není vytváření zisku, kdy je třeba takový nepodnikající subjekt odlišit od živnostenského podnikání a to zejména s přihlédnutím k aktivitám spolku, které lze považovat za veřejně prospěšné či alespoň podporující kulturně-vzdělávací, zájmovou a další činnost, na které je nepochybný veřejný zájem.
6. Nutno dále zdůraznit, že žalobní námitky napadají především znění prvoinstančního správního rozhodnutí, což je vysvětlitelné zejména tím, že obsah žaloby do značné míry kopíruje obsah odvolání žalobce do tohoto rozhodnutí ve správním řízení.
7. Žalobce tak vytýká prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, že přestože má 11 stran, správní orgán se odůvodnění trestu věnuje na necelých pěti a půl řádcích, nepočítají-li se další čtyři a půl řádky, kde konstatuje, k čemu přihlédl, aniž by to ovšem jakkoliv odůvodnil. Podle žalobce je tak vyměřená pokuta v rozporu s pochopením jeho činnosti coby kontrolovaného subjektu.
8. V návaznosti na to konstatoval, že jedním ze znaků podnikání je, že cílem této činnosti je dosažení zisku, přičemž reálně zisku být dosaženo nemusí. Zisk je rozdíl mezi výnosy a náklady, přičemž živnost je taková činnost, jejímž cílem je dosažení zisku.
9. Ne každé generování výnosů je však dle žalobce ziskem. Bylo-li by tomu tak, pak je každý spolek vytvářející ekonomickou a materiální základnu pro splnění svých cílů podnikatelem resp. živnostníkem. Takový výklad, že kdo nemá pro zajištění ekonomické základny spolkové činnosti živnostenské oprávnění, je sankcionován, by dle jeho názoru logicky vedl k likvidaci spolkového života.
10. Správní orgány se podle něho mýlí, pokud uzavřely, že jeho spolková činnost vykazuje znak ziskovosti. Spolková činnost žalobce snad vykazuje pozitivní ekonomické výsledky vedoucí k naplnění cílů spolku, ale zisk je rozdílem mezi výnosy a náklady a jeho dosažení musí být cílem činnosti. Není přitom jasné, jak dospěly správní orgány ke zjištění, že cílem činnosti žalobce je vytváření zisku. Žalobce je tak obviněn z protiprávního jednání, aniž by ale správní orgány byly schopny odlišit spolkovou („neziskovou“) a podnikatelskou činnost.
11. Jako důkazy prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí cituje příjmové doklady žalobce. Žalobce však namítá, že nebyly zohledněny současně výdajové doklady, o jejich předložení správní orgány nepožádaly. V důsledku tak příjmy nebyly porovnány

s náklady. Dle žalobce proto správní orgány nemohly vyslovit závěr, že jde o ziskovou činnost a navíc že jde o živnostenské podnikání.

12. Správní orgány tedy dle žalobce hledí pouze na formální znak, aniž by se zabývaly skutečnou povahou činnosti sdružení – spolku a jeho cíli. Presumují cíl jeho činnosti jako podnikatelskou činnost za účelem zisku, kdy výnos vydává za zisk, aniž by se zabývaly náklady a potažmo výdaji.
13. Žalobce dále poukázal na vystavené příjmové doklady, z nichž plyne, komu poskytoval své služby (např. Krajská kynologická výstava, schůze SBD, Maloúpský jarmark, Střelecký den na Kunětické hoře, cyklus tanečních, konference ČSSD, setkání zaměstnanců). Jednalo se tedy o spolkový a kulturní život, zcela v souladu se smyslem a účelem spolkovací činnosti.
14. Žalobce dále vytýká správnímu orgánu prvního stupně, který on sám již dříve označil za podjatý, že mu dává k tíži jeho vyjádření v novinovém článku na webu iDnes.cz, v němž jej kritizoval. Dle žalobce správní orgán prvního stupně porušil zásadu dobré správy, neboť podle jeho názoru byl žalobce povinen předkládat na podporu svých tvrzení důkazy, aniž by se je správní orgán sám od něho vyžádal, a jeho rozhodnutí je tak zatíženo přepjatým formalismem.
15. Porušení zásady dobré správy spatřoval žalobce rovněž v tom, že uložená pokuta ve výši 15.000,- Kč je pro něj likvidační. Výnos (ne zisk!) spolku pro jeho vlastní potřeby je některé měsíce nulový a výnos v žádném ze sledovaných období nedosáhl výše uložené sankce, natož aby takové výše dosáhl zisk. To je dle jeho názoru o to absurdnější, že podnikatelskou činnost neprovozoval a neprovozuje, pouze zajišťuje ekonomické a materiální zázemí pro plnění spolkových cílů v souladu se Stanovami.
16. Navrhl proto, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí a na obsah správního spisu. Dle jeho názoru se s odvolacími námitkami žalobce řádně vypořádal, obsah žaloby je pak v podstatě slovo od slova shodný s obsahem odvolání, na napadené rozhodnutí žalovaného tak žalobce žádným způsobem nereagoval. Navrhl proto zmítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem. Dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

19. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že Magistrát města Hradec Králové (dále také „živnostenský úřad“) provedl u žalobce za období od 26. 5. 2016 do 25. 9. 2017 kontrolu zaměřenou na dodržování povinností vyplývajících z živnostenského zákona.
20. Po zahájení řízení vnesl žalobce námitku systémové podjatosti všech osob pracujících na živnostenském úřadě. Těto námitce nevyhověl žalovaný usnesením ze dne 12. 9. 2016, č. j. KUKHK-28192/VZ/2016-6. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo zamítnuto a uvedené usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 18. 4. 2017, č. j. MPO 57221/2016.

21. V dalším průběhu správního řízení žalobce předložil k výzvě živnostenského úřadu vydané faktury z let 2015 až 2017. Předmětem fakturace byly zejména tyto činnosti: ozvučení + záznam, technické zajištění setkání, elektrická instalace, ozvučení, zajištění radiového spojení, zapůjčení a servis, oprava hrobů, vystoupení a hudební produkce, stavba a bourání pódia, zvukařské práce či osvětlení. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah prvoinstančního správního rozhodnutí, v jehož odůvodnění je obsah všech předmětných faktur podrobně specifikován.
22. Kontrolní zjištění byla zachycena v Protokolu o živnostenské kontrole ze dne 16. 10. 2017 (dále také jen „Protokol“). Žalobce se, přes prodloužení lhůty, k Protokolu a kontrolním zjištěním v něm obsaženým nevyjádřil.
23. Protože živnostenský úřad dospěl na základě kontrolního zjištění k závěru, že činnost žalobce naplnila všechny znaky živnosti dle § 2 živnostenského zákona, bylo možno ji provozovat pouze v rámci ohlašovací živnosti volné s předmětem podnikání Výroba, ochod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a spolek neměl živnostenské oprávnění, Oznámením o zahájení řízení ze dne 15. 11. 2017 zahájil se žalobcem řízení přestupku.
24. Protože žalobce nepožádal o nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), coby procesního předpisu, podle něhož přestupkové řízení se žalobcem probíhalo, bylo mu zasláno Vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí ze dne 13. 12. 2017. Žalobce možnosti seznámit se s obsahem správního spisu ve stanovené lhůtě nevyužil, nepodal ani návrh na doplnění dokazování.
25. Živnostenský úřad pak vydal dne 18. 1. 2018 rozhodnutí s výrokem, který je popsán v bodě I. tohoto rozsudku. Proti němu podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak je rovněž již uvedeno shora.

B. Právní závěry

26. Úvodem krajský soud opakuje, co již předeslal, tedy že obsah žaloby je v podstatě zcela shodný s obsahem žalobcovy odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žaloba tak polemizuje s obsahem tohoto rozhodnutí a zcela pomíjí obsah rozhodnutí žalovaného, které vydal coby odvolací správní orgán. Přitom i dle ustálené judikatury správních soudů tvoří obě tato rozhodnutí jeden celek.
27. Krajský soud dále zdůrazňuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
28. Konečně krajský soud předesílá, že ačkoliv (a to i právě s ohledem na shora uvedené) obsahuje žaloba zmínky (byť ve zcela obecné nekonkrétní rovině) o údajné podjatosti pracovníků Magistrátu města Hradec Králové, nebude (a ani nemůže) na ně jakkoliv reagovat, protože tato otázka byla v průběhu správního řízení vyřešena. Žalobcově námitce podjatosti pracovníků Magistrátu města Hradec Králové nevyhověl žalovaný usnesením ze dne 12. 9. 2016, č. j. KUKHK-28192/VZ/2016-6. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení pak bylo zamítnuto a uvedené usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 18. 4. 2017, č. j. MPO 57221/2016.
29. Žaloba tak obsahovala v podstatě dvě žalobní námitky. První z nich spočívala v tvrzení, že činnost žalobce, v níž správní orgány shledaly skutkovou podstatu ve výroku rozhodnutí vymezeného přestupku, nebyla žalobcem provozována za účelem dosažení zisku, což je jeden

z definičních znaků živnosti dle živnostenského zákona. Absenci zbývajících znaků živnosti žalobce nerozporoval.

30. Dle § 2 živnostenského zákona se živností rozumí soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.
31. Skutečnost, že vykonával v rozhodném období činnost, která vyplynula z obsahu předmětných faktur a kterou správní orgány posoudily jako živnost, žalobce nezpochybňoval. Tvrdil pouze, že tak nečinil za účelem dosažení zisku.
32. Argumentoval zejména zněním svých stanov, z něhož plyne, že byl založen mimo jiné s cílem „*vytvářet ekonomickou a materiální základnu pro splnění svých cílů, a to zejména vlastní hospodářskou činnost.*“ Výnosy z této předpokládané hospodářské činnosti pak dle žalobce směřovaly na úhradu nákladů spojených s hlavní činností spolku, tedy „*organizovat činnost v rámci zapojení do sportovních, tělovýchovných a kulturních aktivit, vytvářet pro ni materiální a tréninkové podmínky*“ (v případě žalobce tedy zejména s provozováním historického šermu).
33. Krajský soud konstatuje, že této problematice se žalovaný na základě totožné odvolací námítky (ale nutno dodat, že i prvoinstanční správní orgán) věnoval velmi podrobně. A to konkrétně na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí.
34. Nejprve (poslední odstavec na str. 4) vyhodnotil způsob formulace činnosti žalobce, jak je obsažena v jeho stanovách, kdy velmi příhodně poukázal na skutečnost, že ty byly přijaty již před mnoha lety, za účinnosti jiné právní úpravy, která na definici této činnosti nekladla takové nároky, jako úprava současná, kterou pochopitelně stanovky nemohly reflektovat. Tedy zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), a zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob. Na tyto závěry krajský soud odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje.
35. Podstatnějším však je, že žalovaný řešil daný právní problém zcela správně právě za využití právní úpravy obsažené v § 217 občanského zákoníku.
36. Dle § 217 odst. 1 může být hlavní činností spolku jen uspokojování a ochrana těch zájmů, k jejich naplňování je spolek založen. Podnikání nebo jiná výdělečná činnost hlavní činností spolku být nemůže. Dle odst. 2 vedle hlavní činnosti může spolek vyvíjet též vedlejší hospodářskou činnost spočívající v podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, je-li její účel v podpoře hlavní činnosti nebo v hospodárném využití spolkového majetku. Dle odst. 3 zisk z činnosti spolku lze použít pouze pro spolkovou činnost včetně správy spolku.
37. Dle krajského soudu lze připustit, že spolek může vyvíjet rovněž příležitostnou výdělečnou činnost i v rámci své hlavní činnosti definované v § 217 odst. 1 občanského zákoníku. Musí se však jednat o činnost skutečně příležitostnou, tedy o pouhé nahodilé vybočení do výdělečné činnosti (typickým příkladem může být prodej vstupenek na ples nebo jinou akci přístupnou veřejnosti pořádanou spolkem, pokud výnosy převýší náklady).
38. Takovou činnost ovšem nelze zaměňovat s vedlejší hospodářskou činností spolku vymezenou v § 217 odst. 2 občanského zákoníku. Hlavní činností spolku je tedy vždy činnost nevýdělečná (případný výdělek, resp. zisk, je zde třeba chápat jako excés, který zákon nesankcionuje), zatímco vedlejší hospodářskou činností spolku je vždy nutno považovat za činnost výdělečnou.
39. S ohledem na zjištěný skutkový stav věci, který není navíc žalobcem zpochybněn, pak nemá krajský soud pochyb o tom, že je nutno na činnosti, které žalobce v rozhodném období poskytoval svým odběratelům (viz str. 5 až 6 prvostupňového správního rozhodnutí), nahlížet právě jako na jeho vedlejší hospodářskou činnost. Ta pak musí být provozována v souladu s příslušnými právními předpisy, v první řadě pak v souladu se živnostenským zákonem, neboť tato činnost naplňuje všechny shora citované definiční znaky živnosti.

40. Tyto právní závěry krajského soudu se plně shodují se závěry správních orgánů. Krajský soud v souvislosti s tím považuje za příhodné ocitovat některé ze skutkových a právních závěrů žalovaného, obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí:

„Spolek si tak v hlavní činnosti může přivydělat pouze nabodile, což určitě není případ odvolatele, který výdělečnou činnost prováděl soustavně, a jeho činnost rozhodně nebyla příležitostným vybočením do výdělečné činnosti.“

„Odvolačtí orgán zastává názor, že činnost vykonávaná způsobem, jak ji vykonává odvolatel, třebaže touto činností může být částečně realizován účel činnosti spolku zakotvený v jeho stanovách, splňuje všechny znaky živnosti. Oba účely se nutně nemusejí vzájemně vylučovat. Již jen to, že odvolatel užívá příjmy ze služeb poskytovaných jiným zákazníkům ke krytí nákladů spojených se svou činností, tedy ke krytí hlavní činnosti – kulturních, sportovních a tělovýchovných aktivit, jež mají zajistit jeho chod, je nepochybné, že odvolatel chtěl provozováním této činnosti dosáhnout zisku. Rozhodující z hlediska naplnění tohoto znaku není skutečně dosahovaný zisk, tedy to, zda realizace dané činnosti vede ke zisku či ke ztrátě, ale účel, k němuž výkon činnosti směřuje a jehož obsahem je snaha po dosažení zisku. Pokud podnikatel činnost zamýšlí jako ziskovou, bude tato činnost podnikáním, i když výsledný efekt její realizace ke zisku nevede.“

„V rámci hlavní činnosti tak může odvolatel vyvíjet i nabodilou výdělečnou činnost, ale pouze za předpokladu, že tato výdělečná činnost je prostředkem k dosahování statutárního účelu spolku – tedy zapojení se členů spolku do společenského života. Tato výdělečná činnost nesmí dosahovat takové úrovně, aby ji bylo možné považovat za činnost srovnatelnou s podnikáním, tedy za soustavnou činnost provozovanou za účelem dosažení zisku. O ziskovosti bylo řečeno již výše, o soustavnosti není pochyb, vždyť za kontrované období vykonal odvolatel přes 50 činností, jež řádně odběratelům vyfakturoval (ozpučení, technická pomoc, opravy hrobů). Pokud má činnost znaky podnikání, jedná se již o vedlejší činnost a spolek musí splnit podstatné náležitosti, které jsou kladeny na podnikatele, ať už se týká porřízení živnostenského oprávnění, splnění povinností vyplývajících ze zákona o účetnictví, zákona o daních z příjmu, odpovědnost vůči odběratelům popř. spotřebitelům apod.“

41. Krajský soud přistoupil k tak rozsáhlé citaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí právě proto, že se s uvedenými skutkovými i právními závěry žalovaného, navíc pregnantně formulovanými, zcela ztotožňuje a pouze by jinými slovy říkal totéž.
42. Správným a logickým způsobem se s ohledem na shora uvedené závěry vypořádal žalovaný i s námitkou žalobce, že si správní orgány nevyžádaly rovněž jeho výdajové doklady a neporovnávaly výši příjmů a výdajů v posuzovaném období, tedy nezjistovaly, zda žalobce zisku fakticky dosáhl či nikoliv. Takové dokazování totiž nebylo vůbec na místě, neboť by se jím dokazovaly skutečnosti pro právní posouzení věci zcela nerozhodné.
43. Ohledně dané žalobní námitky tedy krajský uzavírá, že posuzovaná činnost žalobce v rozhodném období naplňovala všechny zákonné znaky živnosti, jak je definována v § 2 živnostenského zákona. Stejně jako správní orgány tedy ani krajský soud nemá pochyb, že se žalobce dopustil přestupku tak, jak je vymezen ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
44. Druhá žalobní námitka směřovala do problematiky výše uložené pokuty, kterou žalobce považoval za likvidační.
45. Zcela nepřihodným byl v souvislosti s tím jeho odkaz na § 3, § 4 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Ten totiž nebyl v dané věci ohledně předmětné problematiky vůbec aplikován. Žalovaný pak na str. 8 (první a druhý odstavec) napadeného rozhodnutí správně vysvětlil proč, resp. proč ohledně posouzení kritérií pro určení druhu a výměry správního trestu bylo na místě postupovat dle § 37 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
46. Pokud jde o vlastní určení druhu a výše sankce, vyhodnocení povahy a závažnosti přestupku a vyhodnocení přitěžujících či polehčujících okolností, krajskému soudu nezbyvá, než

konstatovat, že správní orgány obou stupňů se této problematice (včetně otázky likvidačního charakteru uložené pokuty) věnovaly velmi pečlivě a podrobně; prvoinstanční správní orgán na str. 8 – 10, žalovaný na str. 6 – 8 svých rozhodnutí.

47. Pokud jde o povahu a závažnost přestupku, správní orgány poukázaly, že skutková podstata přestupku neoprávněného podnikání patří k nejzávažnějším porušením živnostenského zákona, čemuž odpovídá sazba pokuty, kdy za provozování ohlašovací živnosti vázané bez živnostenského oprávnění činí její horní hranice 750 000,- Kč. Závažnost posuzované činnosti pak žalovaný spatřoval v tom, že spolek, ač ze své povahy subjekt neziskový, může tímto způsobem zastírat činnost podnikatelskou.
48. Žalovaný také správně zdůraznil, že ani on, ani prvoinstanční správní orgán, nevyvozovaly v neprospěch žalobce žádné závěry ze skutečnosti, popsané v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, že se zástupce žalobce omluvil z jednání několik hodin před jeho termínem. Coby k přitěžující okolnosti přihlížely naopak správní orgány k délce trvání protiprávního stavu. Jako polehčující okolnost pak zohlednily povahu činnosti spolku.
49. Krajský soud ještě dodává, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by správní orgány coby k přitěžující okolnosti přihlížely k jeho vyjádření v novinovém článku na webu iDnes.cz, nic takového z přezkoumávaných rozhodnutí neplyne.
50. K žádnému z uvedených závěrů správních orgánů nemá krajský soud žádných výhrad. Stejně jako k závěru, že se správní orgány rozhodly na základě shora uvedeného uložit žalobci coby druh správního trestu pokutu a to ve výši při spodní hranici zákonné sazby. Odůvodnění tohoto postupu obsahuje zejména str. 10 prvostupňového správního rozhodnutí. Žalovaný se k námitce likvidačního charakteru uložené pokuty vyjádřil zejména na str. 7 svého rozhodnutí, kdy uvedl, že s ohledem na rozsah činnosti, kdy fakturované částky činily v souhrnu 353 486,- Kč, není na místě o likvidační pokutě uvažovat. V souvislosti s tím správně poukázal i na nepříhodnost judikátů správních soudů, na něž žalobce v souvislosti s touto problematikou odkazoval, protože se týkají zcela odlišných skutkových, ale v některých případech i právních situací.
51. Krajský soud znovu opakuje, že s těmito závěry správních orgánů souhlasí a nemá, co by k nim doplnil. Nutno totiž navíc zdůraznit, že žalobcovo tvrzení o likvidačním charakteru pokuty zůstalo v žalobě ve zcela obecné rovině, v rozsahu pouze několika vět. Žalobce je nikterak blíže nespecifikoval a nerozvedl. Soud tak důvodnost jeho argumentů, proč by uložená pokuta pro něj měla být likvidační, v podstatě posoudit ani nemohl, protože žádné konkrétní nevznese.
52. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalobce nežádal o moderaci výše trestu, jak to umožňuje § 78 odst. 2 s. ř. s.
53. Krajský soud proto na základě výše uvedeného shrnuje, že žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí živnostenského úřadu jsou správná a zákonná, správní orgány neporušily v předcházejícím správním řízení ani žádnou ze základních zásad činnosti správních orgánů, jak jsou vymezeny v §§ 2 až 8 správního řádu. Musel tak žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

54. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. dubna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu